λεπτομερῶς τήν Ἐπιτροπή καί νά ἐπιζητοῦν καλόπιστα τήν ἔγκρισή της, ἀλλά καί τό καθῆκον νά μή θεσπίζουν ἐθνικά μέτρα διατηρήσεως ἀντιθέτως πρός τίς ἀντιρρήσεις, ἐπιφυλάξεις ἤ ὅρους πού διατυπώνει ἐνδεχομένως ἡ Ἐπιτροπή.

2. Ἡ πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς πρός τό Συμβούλιο, περί ἀναλήψεως ἐναρμονισμένης κοινοτικῆς δράσεως, δέν δύναται νά θεωρηθεῖ, καθ' ἑαυτή, ὡς ἐνέχουσα ἔγκριση μονομεροῦς ἐθνικοῦ μέτρου, ἔστω καί ταυτοσήμου περιεχομένου, τό ὁποῖο ἐθεσπίσθη σέ τομέα πού ἐμπίπτει στήν ἐξουσία τῆς Κοινότητος. Τά ἐθνικά μέτρα πού λαμβάνονται ἐντός τοῦ χώρου ἀσκήσεως ἐξουσιῶν τῆς Κοινότητος, δέν δύνανται νά θεωρηθοῦν νόμιμα, λόγω μόνου τοῦ γεγονότος τῆς ὑπάρξεως κοινοτικῆς προτάσεως κατ' ἀρχήν ταυτοσήμου. Αὐτό ὄχι μόνο ἀντιβαίνει στήν ἀσφάλεια τοῦ δικαίου, ἀλλά ἐπί πλέον ὁδηγεῖ σέ νόθευση τῆς κατανομῆς τῶν ἐξουσιῶν μεταξύ Κοινότητος καί Κρατῶν μελῶν καί ἐπομένως θίγει τίς οὐσιώδεις ἰσορροπίες πού ἔχει θεσπίσει ἡ συνθήκη.

3. Ὅταν, στόν τομέα τῶν μέτρων διατηρήσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων, πού ἐλήφθησαν κατά τήν περίοδο πού τό Συμβούλιο δέν εἶχε ἀκόμα ἀσκήσει τίς ἐξουσίες του, ἡ Ἐπιτροπή διετύπωσε ρητές ἀντιρρήσεις κατά τοῦ μελετωμένου ἐθνικοῦ μέτρου, οἱ ἀντιρρήσεις αὐτές δέν δύνανται νά θεωρηθοῦν ὅτι ἤρθησαν, παρά μόνον ἄν ἡ Ἐπιτροπή ἔχει ἐκφράσει σαφῶς καί ρητῶς τήν πρόθεσή της νά μή ἐπιμείνει ἐπ' αὐτῶν.

4. Μία ποινική καταδίκη ἡ ὁποία ἀπαγγέλλεται δυνάμει ἐθνικῆς νομοθετικῆς πράξεως, πού ἔχει κριθεῖ ὅτι εἶναι ἀντίθετη πρός τό κοινοτικό δίκαιο, εἶναι ἐπίσης ἀσυμβίβαστη πρός τό δίκαιο αὐτό.

Στήν ὑπόθεση 269/80,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο αἴτηση τοῦ Court of Appeal, Criminal Division, πρός τό Δικαστήριο, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, μέ τήν ὁποία ζητεῖται, στό πλαίσιο τῆς δίκης πού ἐκκρεμεῖ ἐνώπιον τοῦ αἰτοῦντος δικαστηρίου μεταξύ

REGINA

καί

ROBERT TYMEN,

ἡ ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως ὡς πρός τήν ἑρμηνεία τοῦ ἄρθρου 102 τῆς πράξεως τῆς 22ας Ἰανουαρίου 1972 περί τῶν ὅρων προσχωρήσεως καί προσαρμογῶν τῶν συνθηκῶν, καθώς καί ὁρισμένων ἄλλων κανόνων κοινοτικοῦ δικαίου, σέ σχέση μέ ἐθνικά μέτρα διατηρήσεως στόν τομέα τῆς ἁλιείας,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο ἀπό τούς J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, G. Bosco, A. Touffait καί O. Due, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Χλωρό καί F. Grévisse, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: G. Reischl
γραμματεύς: A. Van Houtte

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας καί οἱ παρατηρήσεις πού κατετέθησαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Προωτοκόλλου περί τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου τῆς ΕΟΚ, ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί ἔγγραφη διαδικασία

1. Στό Ἡνωμένο Βασίλειο, τό «Fishing Net (North-East Atlantic) Order 1977 (SI 1977 n° 440)», πού ἐτέθη σέ ἰσχύ τήν 1η Ἀπριλίου 1977, ἀπαγορεύει, ἐντός καθορισμένης ζώνης τοῦ Ἀτλαντικοῦ καί τοῦ Ἀρκτικοῦ Ὠκεανοῦ καί τῶν γειτνιαζουσῶν θαλασσῶν, τήν ὕπαρξη ἐπί τῶν ὁρετανικῶν καί μή ὁρετανικῶν ἁλιευτικῶν πλοίων, πού διασχίζουν τίς ἁλιευτικές ζῶνες τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ὁρισμένων δικτύων μικροῦ μεγέθους «ματιῶν» (ὁροχίδων). Τό κατώτατο μέγεθος ματιῶν ποικίλλει ἀνάλογα μέ τά οἰκεῖα ὕδατα. Τό ἐν λόγω διάταγμα ἐπιτρέπει τήν μεταφορά δικτύων μέ μικρά «μάτια» γιά τήν ἁλίευση ὁρισμένων μή προστατευομένων εἰδῶν.

Εἰδικότερα, τό ἄρθρο 5 τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος, σέ συνδυασμό μέ τό παράρτημα 1, ἀπαγορεύει τήν ὕπαρξη ἐπί κάθε ἁλιευτικοῦ πλοίου, ἐν ὄψει τῆς ἁλιείας θαλασσίων ψαριῶν ἐντός τῶν ὑδάτων ὅπου ἁλίευσε τό πλοῖο τοῦ ἐκκαλοῦντος, δικτύου τοῦ ὁποίου ὁποιοδήποτε μέρος, κατασκευασμένο ἀπό διπλό νῆμα καί μή περιέχον οὔτε ἀγκύλιον ἁλύσεως οὔτε ἀγάθη τήν ἄκαμπτο, ἔχει μέγεθος ματιῶν κάτω τῶν 75 χιλιοστῶν. Γιά τήν ἁλιεία τοῦ ἀστακοῦ Νορβηγίας ἐπιτρέπεται πάντως μέγεθος ματιῶν 40 ἕως 50 χιλιοστῶν.

Τό ἀνωτέρω διάταγμα ἀπετέλεσε τό ἀντικείμενο τῆς ἀπό 4ης Ὀκτωβρίου 1979 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου (Γαλλία κατά Ἡνωμένου Βασιλείου, 141/78, ECR 1979, σ. 2923), μέ τήν ὁποία τό Δικαστήριο ἔκρινε ὅτι τό Ἡνωμένο Βασίλειο, θέτοντας σέ

ἰσχύ τό ἐν λόγω διάταγμα τήν 1η Ἀπριλίου 1977, παρέβη τίς δυνάμει τῆς συνθήκης ΕΟΚ ὑποχρεώσεις του. Ἡ ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου ἐθεμελιώθη ἐπί τοῦ γεγονότος ὅτι τό Ἡνωμένο Βασίλειο εἶχε παραλείψει νά πληροφορήσει προηγουμένως τά ἄλλα Κράτη μέλη καί τήν Ἐπιτροπή περί τοῦ ληφθέντος μέτρου καί νά ἐπιδιώξει τήν ἔγκριση τῆς Ἐπιτροπῆς.

Τό διάταγμα τοῦ 1977 ἐτροποποιήθη μέ τό «Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979 (SI 1979 n° 744)», πού ἐτέθη σέ ἰσχύ τήν 1η Ἰουλίου 1979. Σύμφωνα μέ τά στοιχεῖα πού παρέχει τό παραπέμπον δικαστήριο, τό ἐν λόγω διάταγμα ἐτροποποίησε τό παράρτημα I τοῦ διατάγματος τοῦ 1979, αὐξάνοντας τό κατώτατο ἐπιτρεπόμενο μέγεθος ματιῶν ἀπό 75 σέ 80 χιλιοστά γιά δίκτυα διπλοῦ νήματος.

Τό ἀνωτέρω διάταγμα τοῦ 1979 ἀπετέλεσε ἐν τῷ μεταξύ, μαζί μέ ἄλλα βρετανικά μέτρα, τό ἀντικείμενο τῆς ἀπό 5ης Μαΐου 1981 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου (Ἐπιτροπή κατά Ἡνωμένου Βασιλείου, 804/79, μή δημοσιευθείσα ἀκόμη στήν Συλλογή). Μέ τήν ἀπόφαση αὐτή, πού ἐξεδόθη κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 169 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, τό Δικαστήριο ἔκρινε ὅτι τό Ἡνωμένο Βασίλειο παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης ΕΟΚ, λόγω τοῦ ὅτι, μεταξύ ἄλλων, ἔθεσε σέ ἰσχύ τήν 1η Ἰουλίου 1979 τό ἀνωτέρω διάταγμα, χωρίς προηγουμένη κατάλληλη διαβούλευση καί παρά τίς ἀντιρρήσεις τῆς Ἐπιτροπῆς.

2. Στίς 16 Ὀκτωβρίου 1979, ὁ Robert Tymen, γάλλος ὑπήκοος καί κύριος γαλλικοῦ ἁλιευτικοῦ πλοίου συνελήφθη ἐνῶ ἁλίευε ἀστακούς Νορβηγίας σέ ἀπόσταση 50 περίπου μιλλίων νοτιοδυτικά τῆς ἀκτῆς τοῦ Pembrokeshire, ἐντός τῆς ἁλιευτικῆς ζώνης τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου. Στό πλοῖο του εὑρέθησαν δύο δίκτυα διπλοῦ νήματος, μέ μέσο μέγεθος ματιῶν, ὅπως διεπιστώθη, 62 ὡς 63 χιλιοστῶν, ἄρα μικρότερο τοῦ κατωτάτου μεγέθους, πού ἐπιτρέπεται ἀπό τούς ἰσχύοντες στό Ἡνωμένο Βασίλειο κανόνες περί ἁλιείας.

Γιά τόν λόγο αὐτό, ὁ Tymen κατεδικάσθη ἀπό τό Crown Court τοῦ Cardiff, γιά παράβαση τῶν βρετανικῶν κανόνων, σέ χρηματική ποινή 250 λιρῶν καί στή δήμευση τῶν δικτύων.

Κατόπιν ἐφέσεως, τό Court of Appeal, Criminal Division, γιά νά δυνηθεῖ νά ἐκτιμήσει τό ἄν συμβιβάζονται οἱ βρετανικοί κανόνες πρός τό κοινοτικό δίκαιο, ἀνέβαλε τήν ἔκδοση ὁριστικῆς του ἀποφάσεως καί ὑπέβαλε στό Δικαστήριο, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, τά ἀκόλουθα ἐρωτήματα:

«1. Ἔχουν τά Κράτη μέλη ἐξουσία νά θεσπίζουν καί νά θέτουν ἐν ἰσχύι μέτρο περί διατηρήσεως τοῦ ἁλιευτικοῦ πλούτου, πού ἐπιβάλλει κατώτατο ὅριο μεγέθους βροχίδων (ματιῶν) δικτύων γιά τήν ἁλιεία ἀστακῶν Νορβηγίας τοῦ εἴδους πού ἀποτελεῖ τό ἀντικείμενο τοῦ «Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979 (SI 1979 No 744)», μέτα τήν λήξη τῆς περιόδου πού προβλέπεται στό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, δηλαδή μετά τήν 31η Δεκεμβρίου 1978;

2. Ἄν ὄχι, τά ἄτομα πού διώκονται ποινικῶς, δυνάμει ἑνός τέτοιου μέτρου, ἔχουν δικαιώματα καί σέ καταφατική περίπτωση ποῖα, πού τά ἐθνικά δικαστήρια ὀφείλουν νά προστατεύουν;

3. Ἄν ἡ ἀπάντηση στό ἀνωτέρω ἐρώτημα 1 εἶναι καταφατική, τότε: α) οἱ διαδικαστικές ἤ β) οἱ ἄλλες προϋποθέσεις τῶν ἑξῆς διατάξεων:

(i) τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ κανονισμοῦ 101/76 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 19ης Ἰανουαρίου 1976,

(ii) τοῦ παραρτήματος VI τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης, τῆς 3ης Νοεμβρίου 1976,

(iii) τῆς ἀποφάσεως 79/590/ΕΟΚ, τῆς 25ης Ἰουνίου 1979,

(iv) τοῦ ἄρθρου 5 τῆς συνθήκης ΕΟΚ,

ἔχουν τηρηθεῖ ἀπό ἕνα Κράτος μέλος, τό ὁποῖο, πρίν θεσπίσει ἕνα τέτοιο μέτρο περί προστασίας τοῦ ἁλιευτικοῦ πλούτου, ἐνήργησε μέ τόν τρόπο πού ἐνήργησε τό Ἡνωμένο Βασίλειο, ὅπως φαίνεται ἀπό τόν φάκελο πού τιτλοφορεῖται «Ἔκθεση τῶν περιστατικῶν», ὁ ὁποῖος προσαρτᾶται στήν παρούσα;

4. Τό γεγονός ὅτι στήν ὑπόθεση 141/78 (Γαλλική Δημοκρατία κατά Ἡνωμένου Βασιλείου ECR (1979) σ. 2923) τό Δικαστήριο ἀπεφάνθη ὅτι τό Ἡνωμένο Βασίλειο, θέτοντας ἐν ἰσχύι τό Fishing Nets (North-East Atlantic) Order 1977 (SI 1977 No 440), παρέβη τίς ἐκ τῆς συνθήκης ΕΟΚ ὑποχρεώσεις του, ἐπηρεάζει τήν ἀπάντηση στό ἀνωτέρω τρίτο ἐρώτημα;

5. Ἄν δέν ἐτηρήθη μία ἤ περισσότερες ἀπό τίς ἀνωτέρω προϋποθέσεις, τά ἄτομα πού ἐδιώχθησαν ποινικῶς, δυνάμει ἑνός τέτοιου μέτρου, ἔχουν δικαιώματα καί σέ καταφατική περίπτωση ποῖα, τά ὁποῖα τά ἐθνικά δικαστήρια ὀφείλουν νά προστατεύουν;»

3. Ἡ διάταξη περί παραπομπῆς ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 5 Δεκεμβρίου 1980.

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 20 τοῦ Πρωτοκόλλου περί τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου τῆς ΕΟΚ, γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν ὁ Robert Tymen, ἐκπροσωπούμενος ἀπό τούς Patrick O'Connor, barrister καί Xavier Ghelber, δικηγόρο Παρισίων· ἡ βρετανική κυβέρνηση, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν Lord Mackay of Clashfern, Q. C., τόν David Vaughan, Q. C. καί τόν R. D. Munrow τοῦ Treasury Solicitor's Department· ἡ γαλλική κυβέρνηση, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν Thierry Le Roy, ἐνεργοῦντα ἐπ' ὀνόματι τοῦ γενικοῦ γραμματέως τῆς διυπουργικῆς ἐπιτροπῆς γιά θέματα εὐρωπαϊκῆς οἰκονομικῆς συνεργασίας· καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωμαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν Wainwright.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας, χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων. Ἐκάλεσε πάντως τούς διαδίκους τῆς κυρίας δίκης, καθώς καί τά μετέχοντα στή δίκη Κράτη μέλη καί τήν Ἐπιτροπή, νά ἐνημερώσουν τίς γραπτές τους παρατηρήσεις ὑπό τό φῶς τῆς ἀποφάσεως τῆς 5ης Μαΐου 1981 (Ἐπιτροπή κατά Ἡνωμένου Βασιλείου, 804/79). Συμπληρωματικές παρατηρήσεις κατέθεσαν ὁ Tymen, ἡ βρετανική κυβέρνηση καί ἡ Ἐπιτροπή.

II — Γραπτές παρατηρήσεις

1. Ὁ κατηγορούμενος τῆς κυρίας δίκης ἐκθέτει τά ἀκόλουθα:

α) Ἡ ἀπάντηση στό *πρῶτο ἐρώτημα* προδικάζεται ἀπό τήν ἀπόφαση στήν ὑπόθεση 804/79, δυνάμει τῆς ὁποίας «... ἀπό τήν ἐκπνοή, κατά τήν 1η Ἰανουαρίου 1979, τῆς προβλεπομένης ἀπό τό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως μεταβατικῆς προθεσμίας, ἡ ἁρμοδιότης γιά τήν λήψη τῶν μέτρων προστασίας τῶν θαλασσίων πόρων, στό πλαίσιο τῆς κοινῆς πολιτικῆς ἁλιείας ἀνήκει πλήρως καί ὁριστικῶς στήν Κοινότητα». Ἡ μεταβίβαση τῆς ἁρμοδιότητος στήν Κοινότητα ὑπῆρξε πλήρης καί ὁριστική, ὥστε ἡ παράλειψη τοῦ Συμβουλίου νά θεσπίσει τά μέτρα διατηρήσεως ἐντός τῶν τασσομένων προθεσμιῶν δέν ἠδύνατο, σέ καμία περίπτωση, νά ἀποδώσει στά Κράτη μέλη τήν ἁρμοδιότητα καί τήν ἐλευθερία νά ἐνεργοῦν μονομερῶς. Ναί μέν τό

Δικαστήριο μέ τήν άπόφαση αὐτή ἐπέτρεψε στά Κράτη μέλη «νά τροποποιοῦν τά ἐνδεχομένως ὑπάρχοντα μέτρα διατηρήσεως», διευκρίνισε ὅμως ὅτι ἡ τροποποίηση πρέπει νά εἶναι «περιορισμένης μόνο ἐκτάσεως» καί ὅτι ἕνα Κράτος μέλος δέν δύναται νά θέτει σέ ἰσχύ προσωρινά μέτρα διατηρήσεως, «παρά μόνο στό πλαίσιο συνεργασίας μέ τήν Ἐπιτροπή».

Ἐν τέλει, ὁ Tymen προτείνει νά δοθεῖ στό πρῶτο ἐρώτημα ἡ ἀπάντηση ὅτι «τά Κράτη μέλη δέν εἶχαν τήν ἐξουσία νά θεσπίζουν καί θέτουν σέ ἰσχύ μέτρο ὅπως ἐκεῖνο τό ὁποῖο ἀφορᾶ τό SI No 744 τοῦ 1979 τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου μετά τήν ἐκπνοή τῆς περιόδου πού προβλέπεται στό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, δηλαδή μετά τήν 31η Δεκεμβρίου 1978».

6) Ὅσον ἀφορᾶ τό δεύτερο ἐρώτημα, ὁ Tymen ἐκθέτει ὅτι ἡ πλήρης καί ὁριστική μεταβίβαση τῆς ἁρμοδιότητος πρός τήν Κοινότητα ὑπερακοντίζει τά ἀποτελέσματα τῶν ἀτομικῶν διατάξεων τοῦ «stand-still ». Κατ' οὐσία συνεπάγεται ὅτι οὐδέν Κράτος μέλος δύναται νά ἐπικαλεσθεῖ μέτρα πού δέν ἀνήκουν στήν δικαιοδοσία του ἤ ἁρμοδιότητά του. Αὐτό ἀναγνωρίζεται τόσο ἀπό τήν ἀγγλική θεωρία τοῦ «ultra vires», ὅσο καί ἀπό τήν ἔννοια τῆς «ἀναρμοδιότητας» («incompétence») τοῦ γαλλικοῦ διοικητικοῦ δικαίου καί ἔχει γίνει δεκτό ἀπό τό Δικαστήριο μέ τήν ἀπόφαση τῆς 9ης Μαρτίου 1978 (Simmenthal, 106/77, ECR σ. 629).

Λόγω αὐτῆς τῆς πλήρους ἐλλείψεως ἁρμοδιότητος τῶν Κρατῶν μελῶν, ὁ Tymen πιστεύει ὅτι τό θέμα τοῦ «ἀμέσου ἀποτελέσματος» δέν ἀνακύπτει. Προσθέτει πάντως ἐπικουρικῶς ὅτι ἡ ἀπαγόρευση λήψεως μονομερῶν μέτρων διατηρήσεως ἀπορρέει ὄχι μόνο ἀπό τό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, ἐξεταζόμενο χωριστά, ἀλλά καί ἀπό τό συνδυασμό τῶν ἄρθρων 3 (δ), 5, 8, παράγραφος 7 καί 38 ἕως 47 τῆς συνθήκης, σέ συνδυασμό μέ τίς αἰτιολογικές σκέψεις καί τά ἄρθρα 1 καί 4 τοῦ κανονισμοῦ 101/76 τοῦ Συμβουλίου, τό παράρτημα VI τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης καί τήν ἀπό 25ης Ἰουνίου 1979 ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου. Ἡ ἀπαγόρευση αὐτή ἀνταποκρίνεται στά καθορισμένα ἀπό τήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου κριτήρια τοῦ ἀμέσου ἀποτελέσματος τῶν κοινοτικῶν μέτρων.

Ὅπως ἔκρινε τό Δικαστήριο σέ ἀρκετές ἀποφάσεις, μεταξύ τῶν ὁποίων ἡ ἀπόφαση τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1978 (Schonenberg, 88/77, ECR 1978, σ. 473), τό ἄμεσο ἀποτέλεσμα τῆς ἀπαγορεύσεως λήψεως μονομερῶν μέτρων συνεπάγεται ὅτι οἱ ποινικές διώξεις πού ἀσκοῦνται βάσει τῶν μέτρων αὐτῶν συνιστοῦν, καθαυτές, παραβίαση τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου.

Κατά συνέπεια, τό Δικαστήριο ὀφείλει νά δώσει στό δεύτερο ἐρώτημα τήν ἀπάντηση ὅτι κανένα Κράτος μέλος δέν δύναται νά προβεῖ στήν δίωξη ἀτόμου, βάσει ἐθνικοῦ μέτρου τό ὁποῖο δέν εἶχε τήν ἁρμοδιότητα νά θεσπίσει καί πού ἀνήκει στήν ἀποκλειστική ἁρμοδιότητα καί δικαιοδοσία τῆς Κοινότητος. Τέτοιες διώξεις εἶναι ἀσυμβίβαστες πρός τό κοινοτικό δίκαιο.

γ) Ὅσον ἀφορᾶ τό *τρίτο ἐρώτημα,* ὁ Tymen ὑποστηρίζει ὅτι τό «Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979» ἐθεσπίσθη κατά παράβαση τῶν ἀπαγορεύσεων πού διατυπώνονται σαφῶς στό παράρτημα VI τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης τῆς 3ης Νοεμβρίου 1976 καί στήν παράγραφο 2 τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου 79/590 τῆς 25ης Ἰουνίου 1979, διότι τό Ἡνωμένο Βασίλειο δέν ἀνταπεκρίθη στήν ὑποχρέωση πού ἔχουν τά Κράτη μέλη νά ἐπιζητοῦν τήν ἔγκριση τῆς Ἐπιτροπῆς καί νά τήν συμβουλεύονται σέ ὅλα τά στάδια τῆς διαδικασίας, λαμβανομένων ὑπ' ὄψη τῶν κανόνων πού ἔχει πρός τοῦτο καθο-

ρίσει ἡ νομολογία τοῦ Δικαστηρίου. Ἐπίσης δέν ἀνταπεκρίθη στήν ὑποχρέωση πού ἐπιβάλλει στά Κράτη μέλη τό ἄρθρο 3 τοῦ κανονισμοῦ 101/76 τοῦ Συμβουλίου τῆς 19ης Ἰανουαρίου 1976, τῆς κοινοποιήσεως, δηλαδή, στά Κράτη μέλη καί στήν Ἐπιτροπή τῶν τροποποιήσεων πού προτίθενται νά ἐπιφέρουν στό καθεστώς τῆς ἁλιείας.

δ) Ὅσον ἀφορᾶ τό *τέταρτο ἐρώτημα,* ὁ Tymen ὑποστηρίζει ὅτι ἡ παράβαση πού ἀποτελεῖ τό ἀντικείμενο τῆς κυρίας δίκης θεμελιώνεται ἀκριβῶς στό βρετανικό διάταγμα τοῦ 1977, τό ὁποῖο ἁπλῶς ἐτροποποιήθη ἀπό τό «Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979».

Ἀφοῦ, ὅπως ἔκρινε τό Δικαστήριο μέ τήν ἀπόφαση τῆς 4ης Ὀκτωβρίου 1979 (Γαλλία κατά Ἡνωμένου Βασιλείου, 141/78, ECR σ. 2923), τό Ἡνωμένο Βασίλειο παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης, θεσπίζοντας τό διάταγμα τοῦ 1977, τό ἴδιο ἔπραξε καί μέ τή θέσπιση τοῦ διατάγματος τοῦ 1979.

Παραβίαση τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου ἐκ μέρους τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου συντρέχει ἐπίσης ἀπό τό γεγονός ὅτι ἡ σύλληψη καί καταδίκη δυνάμει τῶν βρετανικῶν μέτρων ἔγιναν μετά τήν δημοσίευση τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου στήν ὑπόθεση 141/78. Ἡ ἀπόφαση αὐτή εἶχε ὡς συνέπεια τήν ἀναδρομική κρίση περί τοῦ μή νομίμου ὄχι μόνο τοῦ διατάγματος τοῦ 1977, ἀλλά καί κάθε τροποποιήσεως, ἡ ὁποία, ὅπως ἐν προκειμένῳ, ἐξαρτᾶται ἐξ ὁλοκλήρου ἀπό τήν ἀρχική πράξη.

ε) Ὡς πρός τό *πέμπτο ἐρώτημα,* ἡ Tymen ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀπαγόρευση μονομερῶν μέτρων διατηρήσεως, πού προβλέπεται στό παράρτημα VI καί στήν ἀπόφαση 79/590, ἀνταποκρίνεται στά βασικά κριτήρια ἀπό τά ὁποῖα ἐξαρτᾶται τό ἄμεσο ἀποτέλεσμα τῶν κοινοτικῶν μέτρων κατά παγία νομολογία τοῦ Δικαστηρίου.

Τό ἄμεσο ἀποτέλεσμα συνεπάγεται ὅτι οἱ διώξεις πού ἀσκοῦνται βάσει μονομερῶν μέτρων, τά ὁποῖα ἐθεσπίσθησαν κατά παράβαση τῶν ὑποχρεώσεων πού ὑπέχει τό Κράτος μέλος ἐκ τῆς συνθήκης, συνιστοῦν, αὐτές καθεαυτές παραβίαση τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου. Αὐτό προκύπτει ἀπό ἀρκετά καθιερωμένη νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, ἰδίως δέ ἀπό τήν ἀπόφαση τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1978 (Schonenberg, 88/77, ECR σ. 473).

Κατά συνέπεια, ὁ Tymen προτείνει στό Δικαστήριο νά δώσει στό πέμπτο ἐρώτημα τήν ἀπάντηση ὅτι ἡ ἐκ μέρους συγκεκριμένου Κράτους μέλους ἐπίκληση μονομεροῦς μέτρου, ὅπως τό «Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979» ἤ ἡ βάσει αὐτοῦ δίωξη ἀτόμου εἶναι ἀντίθετη πρός τό κοινοτικό δίκαιο, ἄν τό μέτρο ἔχει θεσπισθεῖ κατά παραβίαση τῶν οὐσιαστικῶν ἤ τυπικῶν κανόνων τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου.

2. Ἡ *βρετανική κυβέρνηση* ἐκθέτει τά ἀκόλουθα:

α) Ἡ ἀπάντηση στό *πρῶτο ἐρώτημα,* ὑπό τό φῶς τῆς ἀποφάσεως στήν ὑπόθεση 804/79, εἶναι ὅτι ἕνα Κράτος μέλος ἔχει κάλλιστα τήν ἐξουσία, μετά τήν παρέλευση τῆς περιόδου τοῦ ἄρθρου 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, νά θεσπίζει καί θέτει σέ ἰσχύ μέτρο διατηρήσεως περί ἁλιείας πού ἐπιτάσσει κατώτατο μέγεθος «ματιῶν» δικτύων γιά τήν ἁλιεία ἀστακῶν Νορβηγίας, ὅπως εἶναι τό μέτρο πού ἀποτελεῖ τό ἀντικείμενο τοῦ «Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979», ὑπό τόν ὅρο ὅτι:

(i) τό μέτρο διατηρήσεως δύναται νά θεωρηθεῖ ὅτι ἀποτελεῖ πράγματι τροποποίηση τῶν ὑφισταμένων μέτρων διατηρήσεως, ἀνάλογα μέ τήν ἐξέλιξη τῶν σχετικῶν μέ τό θέμα βιολογικῶν καί τεχνικῶν δεδομένων καί δέν περιέχει νέα, ἐκ μέρους τοῦ Κράτους μέλους, πολιτική διατηρήσεως·

(ii) θεσπίζεται στό πλαίσιο συνεργασίας μέ τήν Ἐπιτροπή καί σεβασμοῦ τῆς

γενικῆς ἀποστολῆς ἐποπτείας πού ἀνατίθεται στό ὄργανο αὐτό.

Περί αὐτοῦ πρόκειται στήν παρούσα ὑπόθεση. Ἡ Ἐπιτροπή ἐνέκρινε σιωπηρῶς τό ἐπίδικο μέτρο ἀπό 1ης Σεπτεμβρίου 1979, διατυπώνοντας ταυτόσημες προτάσεις, πού ἐπρόκειτο νά τεθοῦν σέ ἰσχύ κατά τήν ἡμερομηνία αὐτή.

Ἐπίσης, τό Ἡνωμένο Βασίλειο ἐνήργησε, σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση στήν ὑπόθεση 804/79, ὡς «διαχειριστής τοῦ κοινοῦ συμφέροντος», διότι τό «κοινό συμφέρον» ἀπαιτεῖ τήν ὕπαρξη ἰσχυουσῶν νομικῶν διατάξεων πρός τό σκοπό τῆς προστασίας τῶν κοινοτικῶν πόρων στόν τομέα τῆς ἁλιείας.

Ἔτσι, ἀκόμα κι ἄν ὑποτεθεῖ ὅτι τό γεγονός ὅτι τό Ἡνωμένο Βασίλειο δέν συνεβουλεύθη τήν Ἐπιτροπή καί δέν ἔλαβε ὑπ' ὄψη τίς ἀντιρρήσεις της παρέσχε δικαιώματα στά ἄτομα, τό κοινό συμφέρον ἀπαιτεῖ ὅπως τά ἐν λόγω δικαιώματα περιορισθοῦν στήν περίοδο πού ἀφοροῦν οἱ ἀντιρρήσεις τῆς Ἐπιτροπῆς, δηλαδή στήν περίοδο μεταξύ τῆς 1ης Ἰουλίου 1979 καί τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1979. Ἔτσι, ἀπό τήν 1η Σεπτεμβρίου 1979, τό Ἡνωμένο Βασίλειο εἶχε τήν ἄδεια καί τό καθῆκον νά θέσει καί διατηρήσει σέ ἰσχύ, πρός τό κοινό συμφέρον, ἕνα καθεστώς ὅπως ἐκεῖνο τοῦ «Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979» γιά νά ἐμποδίσει τούς ἁλιεῖς νά χρησιμοποιοῦν δίκτυα ὅπως αὐτό πού ἐχρησιμοποίησε ὁ Tymen γιά τήν ἁλιεία ἀστακοῦ Νορβηγίας.

6) Τό *δεύτερο ἐρώτημα* τίθεται μόνο ἐπικουρικῶς ἄν, ἀντίθετα πρός τήν ἄποψη τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, δοθεῖ ἀρνητική ἀπάντηση στό πρῶτο ἐρώτημα.

Ἀξίζει νά σημειωθεῖ ὅτι τόσο τό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως ὅσο καί οἱ ἄλλες διατάξεις πού θεσπίζουν τήν κοινοτική ἁρμοδιότητα στόν τομέα τῆς ἁλιείας, δηλαδή τά ἄρθρα 3 στοιχεῖο δ καί 38 ἕως 47 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, εἶναι διατυπωμένα — μέ ἐξαίρεση τό ἄρθρο 40 παράγραφος 3 ἐδάφιο 2 πού συνιστᾶ ἀπαγόρευση διακρίσεως — κατά τρόπο γενικό, παρέχουν δέ γενικές ἁρμοδιότητες καί ἐπιβάλλουν γενικές ὑποχρεώσεις διαφορετικῆς φύσεως ἀπ' ὅ,τι οἱ διατάξεις τίς ὁποῖες τό Δικαστήριο ἔχει κρίνει ὡς ἀπ' εὐθείας ἐφαρμοστέες.

Πρέπει ἐπομένως νά δοθεῖ ἡ ἀπάντηση ὅτι οἱ γενικοῦ χαρακτῆρος διατάξεις τῶν ἄρθρων 3 στοιχεῖο δ καί 38 ἕως 47 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, καθώς καί ἡ μή ἐκπληρωθεῖσα ὑποχρέωση πού ὑπέχει τό Συμβούλιο ἐκ τοῦ ἄρθρου 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως δέν εἶναι ἱκανές νά ἐμποδίσουν τίς διώξεις βάσει τέτοιων ἐθνικῶν μέτρων.

γ) Ὅσον ἀφορᾶ τό *τρίτο ἐρώτημα,* ἡ βρετανική κυβέρνηση ὑπογραμμίζει ὅτι, ἀκόμα κι ἄν ὑποτεθεῖ ὅτι τό διάταγμα τοῦ 1979 ἐθεσπίσθη τήν 1η Ἰουλίου 1979 κατά παράβαση τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου, αὐτό δέ σημαίνει ὅτι ἡ διατήρηση τοῦ μέτρου αὐτοῦ καί τῶν ἀσκηθεισῶν διώξεων κατά τοῦ Tymen, μετά τήν 1η Σεπτεμβρίου 1979, εἶναι καί αὐτές ἀντίθετες πρός τό κοινοτικό δίκαιο. Πράγματι,, ἡ Ἐπιτροπή, ἀρνουμένη νά ἐγκρίνει τό διάταγμα τοῦ 1979, γιά τό μόνο λόγο ὅτι δέν ἔπρεπε νά τεθεῖ σέ ἰσχύ πρίν ἀπό τήν 1η Σεπτεμβρίου 1979, τεκμαίρεται ὅτι τό ἐνέκρινε ἀπό τήν ἡμερομηνία αὐτή.

δ) Ὅσον ἀφορᾶ τό *τέταρτο ἐρώτημα,* ἡ βρετανική κυβέρνηση εἶναι τῆς γνώμης ὅτι ὁ τύπος καί ἡ μέθοδος τῆς νομοθεσίας τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου ἀφοροῦν μόνο τό Ἡνωμένο Βασίλειο καί ὅτι τό κοινοτικό δίκαιο δέν καλεῖται νά δώσει λύση στό ζήτημα ἄν τά κατώτατα μεγέθη «ματιῶν» δικτύων πού ἴσχυαν ἐντός τῶν ὑδάτων τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τόν Ὀκτώβριο 1979

ἐθεσπίσθησαν, κατά τό ἐσωτερικό δίκαιο τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, μέ τροποποίηση τοῦ διατάγματος τοῦ 1977 ἤ μέ κατάργηση καί θέσπιση, χωριστά. Μιά τέτοια τροποποίηση δέν καθίσταται, ἐπομένως, ἀναδρομικῶς καί αὐτομάτως ἀνίσχυρη, μέ μεταγενέστερη ἀπόφαση.

ε) Ὅσον ἀφορᾶ τό *πέμπτο ἐρώτημα,* κατά τήν ἄποψη τῆς βρετανικῆς κυβερνήσεως, τότε μόνο γεννῶνται στό πρόσωπο τῶν πολιτῶν δικαιώματα, τά ὁποῖα ὀφείλουν νά προστατεύουν τά ἐθνικά δικαιοδοτικά ὄργανα, ἄν οἱ εἰδικές διατάξεις πού ἀναφέρονται στό τρίτο ἐρώτημα πρέπει νά θεωρηθοῦν ὅτι ἔχουν ἄμεσο ἀποτέλεσμα πράγμα πού δέν συμβαίνει.

Ἡ βρετανική κυβέρνηση προτείνει ἑπομένως νά δοθεῖ στό πέμπτο ἐρώτημα ἡ ἀπάντηση ὅτι, ἀκόμα κι ἄν δέν εἶχαν πληρωθεῖ οἱ προϋποθέσεις πού ἀναφέρονται στό τρίτο ἐρώτημα, εἴτε κατά τό χρόνο τῆς θεσπίσεως τοῦ διατάγματος τοῦ 1979 εἴτε κατά τό χρόνο τῆς συλλήψεως τοῦ Tymen, τό γεγονός αὐτό δέν ἀπονέμει στούς ἰδιῶτες δικαιώματα πού ὀφείλουν νά προστατεύουν τά ἐθνικά δικαιοδοτικά ὄργανα.

3. Ἡ *γαλλική κυβέρνηση* ἐκθέτει ὅτι ἡ κατάσταση τοῦ δικαίου ἐτροποποιήθη σέ βάθος ἀπό τῆς ἐκπνοῆς τῆς μεταβατικῆς περιόδου, πού προβλέπεται στό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως.

α) Ὅσον ἀφορᾶ τό *πρῶτο ἐρώτημα,* ἡ γαλλική κυβέρνηση φρονεῖ ὅτι μέ τήν παρέλευση τῆς μεταβατικῆς περιόδου ἐξέλιπε κάθε ἐθνική ἁρμοδιότης στόν τομέα τῆς ἁλιείας καί τῆς διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν θαλασσίων πόρων. Κατά συνέπεια, τά Κράτη μέλη δέν ἠδύναντο πλέον νά λάβουν κανένα μέτρο στόν τομέα αὐτό, κυρίως διότι οἱ ἀποκαλούμενες «roll-over » ἀποφάσεις, πού ἐλήφθησαν προσωρινῶς «μέχρι τῆς θεσπίσεως ὁριστικῶν κοινοτικῶν μέτρων», εἰσήγαγαν ἕνα «πάγωμα» στόν ἐν λόγω τομέα.

Ἑπομένως, στό πρῶτο ἐρώτημα ἁρμόζει ἀρνητική ἀπάντηση.

β) Ὅσον ἀφορᾶ τό *τρίτο ἐρώτημα,* πού τίθεται γιά τήν περίπτωση καταφατικῆς ἀπαντήσεως στό πρῶτο ἐρώτημα, ἡ γαλλική κυβέρνηση προσθέτει, ἐπικουρικῶς, ὅτι τό Ἡνωμένο Βασίλειο δέν ἐπεζήτησε τήν ἔγκριση τῆς Ἐπιτροπῆς, ὑπό τούς ὅρους πού καθορίζονται στό παράρτημα VI τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης, δεδομένου ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἐζήτησε μέν ἀλλά δέν ἔλαβε τό ἴδιο τό κείμενο τῶν σχεδιαζομένων μέτρων.

Ἐπί πλέον, τό Ἡνωμένο Βασίλειο παρέβλεψε τά ἄρθρα 2 καί 3 τοῦ κανονισμοῦ 101/76, μέ τό νά μή κοινοποιήσει ἐγκαίρως τά σχεδιαζόμενα μέτρα στά ἄλλα Κράτη μέλη.

γ) Στό *τέταρτο ἐρώτημα* πρέπει νά δοθεῖ ἡ ἀπάντηση ὅτι τό ἐλάττωμα πού πάσχει τό «Fishing Nets (North-East Atlantic) Order 1977», δυνάμει τῆς προαναφερθείσης ἀποφάσεως τῆς 4ης Ὀκτωβρίου 1979, εἶχε συνέπειες ἐπί τῆς ἐγκυρότητος τοῦ «Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979». Οὐδεμία ποινική δίωξη ἠδύνατο νά ἀσκηθεῖ νομίμως βάσει τοῦ διατάγματος τοῦ 1979, γιά τήν μή τήρηση τοῦ μεγέθους ματιῶν δικτύων, πού προβλέπει τό διάταγμα τοῦ 1979.

δ) Ὅσον ἀφορᾶ τό *δεύτερο καί τό πέμπτο ἐρώτημα,* ἡ γαλλική κυβέρνηση ὑποστηρίζει ὅτι ὁ ἐθνικός δικαστής δέν δύναται νομίμως νά ἐφαρμόσει ἐθνικό μέτρο πού ἐλήφθη κατά παραβίαση τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου. Αὐτό σημαίνει ἐν προκειμένῳ ὅτι ὁ κατηγορούμενος πρέπει νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τίς κατηγορίες πού διετυπώθησαν ἐναντίον του.

4. Ἡ *Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων* ἐπαναλαμβάνει οὐσιαστικά τήν ἄποψη πού ἐξέθεσε στήν ὑπόθεση 804/79

(Ἐπιτροπή κατά Ἡνωμένου Βασιλείου), ἐπισημαίνοντας τίς συνέπειες ἐπί τῆς παρούσης ὑποθέσεως.

α) Τό *πρῶτο ἐρώτημα* πρέπει νά ἀναλυθεῖ ὑπό τό φῶς τόσο τῆς ἀποφάσεως στήν ὑπόθεση 804/79 ὅσο καί τῆς ἀποφάσεως τῆς 2ας Ἰουνίου 1981 (Van Dam, 124/80, μή δημοσιευθείσα ἀκόμη στήν Συλλογή). Οἱ δύο αὐτές ἀποφάσεις δέχονται ὅτι τά Κράτη μέλη δέν ἔχουν πλέον τήν ἐξουσία νά θεσπίζουν μέτρα διατηρήσεως στόν τομέα τῆς ἁλιείας, ἐκτός ἄν ἔχουν λάβει τήν ρητή πρός τοῦτο ἄδεια τῆς Κοινότητος. Ἀναγνωρίζουν ἐπίσης ὅτι σέ περίπτωση παραλείψεως τοῦ Συμβουλίου νά θεσπίσει μέτρα διατηρήσεως, ἡ Ἐπιτροπή βαρύνεται μέ τήν ἐποπτεία τῶν ἐθνικῶν μέτρων, παρέχοντας ἤ παραλείποντας νά παράσχει τήν ἔγκρισή της γιά τήν θέσπισή τους.

Συνεπῶς, ἡ ἀπάντηση στό πρῶτο ἐρώτημα εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

«Ἀπό τό τέλος τῆς μεταβατικῆς περιόδου πού προβλέπεται στό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, τά Κράτη μέλη δέν ἔχουν πλέον δική τους ἁρμοδιότητα νά θεσπίζουν μέτρα διατηρήσεως στόν τομέα τῆς ἁλιείας. Σέ περίπτωση παραλείψεως τοῦ Συμβουλίου, καί ἄν παρίσταται ἀνάγκη, τά Κράτη μέλη δύνανται νά θεσπίζουν μέτρα διατηρήσεως. Τά μέτρα αὐτά δέν δύνανται, πάντως, νά θεσπίζονται παρά κατόπιν κατάλληλης συνεννοήσεως μέ τήν Ἐπιτροπή καί ὑπό τόν ὅρο ὅτι ἡ τελευταία δέν ἔχει διατυπώσει ἀντιρρήσεις, ἐπιφυλάξεις ἤ ὅρους.»

β) Τό *δεύτερο ἐρώτημα* ἀφορᾶ τήν δυνατότητα προστασίας τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων ἀπό τόν ἐθνικό δικαστή.

Ὅπως προκύπτει ἀπό τήν διατύπωση τοῦ ἐρωτήματος αὐτοῦ, ὁ παραπέμπον δικαστής ἔχει ὑπ' ὄψη τό ἄμεσο ἀποτέλεσμα μιᾶς διατάξεως κοινοτικοῦ δικαίου. Ἐν τούτοις, κατά τήν Ἐπιτροπή τό ζήτημα τοῦ ἀμέσου ἀποτελέσματος δέν ἀνακύπτει, λαμβανομένων ὑπ' ὄψη τῶν ἐπιχειρημάτων πού προεξετέθησαν σχετικά μέ τό πρῶτο ἐρώτημα. Πράγματι, τό μέτρο πού θεσπίζεται ἀπό Κράτος μέλος, τοῦ ὁποίου τίς ἐξουσίες ὑπερβαίνει, δέν δύναται νά ἔχει ἔννομο ἀποτέλεσμα καί δέν δύναται ἰδίως νά ἀποτελέσει τήν βάση ποινικῶν διώξεων. Ἡ ἀρχή αὐτή ἔχει γίνει δεκτή ἀπό τή νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, ἰδίως ἀπό τήν ἀπόφαση τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1978 (Schonenberg, 88/77, ECR σ. 473). Μέ τήν ἀπόφαση αὐτή, ἡ ὁποία κατ' οὐσία δέν ἀφορᾶ τό θέμα τῆς ἁρμοδιότητος, τό Δικαστήριο ἔκρινε ὅτι «... ποινική καταδίκη πού ἀπαγγέλλεται δυνάμει ἐθνικῆς νομοθετικῆς πράξεως, ἡ ὁποία ἔχει κριθεῖ ἀντίθετη πρός τό κοινοτικό δίκαιο, εἶναι ἐπίσης ἀσυμβίβαστη πρός τό δίκαιο αὐτό» (σκέψη 16).

Συνεπῶς, ἡ Ἐπιτροπή προτείνει τήν ἀκόλουθη ἀπάντηση στό δεύτερο ἐρώτημα:

«Ποινική καταδίκη πού ἀπαγγέλλεται δυνάμει ἐθνικῆς νομοθετικῆς πράξεως, πού ἔχει κριθεῖ ἀντίθετη πρός τό κοινοτικό δίκαιο, εἶναι ἐπίσης ἀσυμβίβαστη πρός τό δίκαιο αὐτό.»

γ) Κατά τήν Ἐπιτροπή, τά *ἐρωτήματα τρίτο, τέταρτο καί πέμπτο* στεροῦνται ἀντικειμένου, διότι προϋπέθεταν καταφατική ἀπάντηση στό πρῶτο ἐρώτημα, ὑπό τήν ἔννοια ὅτι τά Κράτη μέλη ἐξακολουθοῦν νά ἔχουν τήν ἐξουσία θεσπίσεως μέτρων διατηρήσεως.

III — Προφορική διαδικασία

Ὁ Robert Tymen, ἐκπροσωπούμενος ἀπό τούς Patrick O'Connor, Barrister καί Xavier Ghelber, δικηγόρο Παρισίων· ἡ βρετανική κυβέρνηση ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν Lord Mackay of Clashfern, Q.C. καί τόν David Vaughan, Q.C.· ἡ γαλλική κυβέρνηση,

εκπροσωπουμένη από τόν A. Carnelutti καί ή Επιτροπή τών Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από τόν R. Wainwright, μέλος τής νομικής της υπηρεσίας, ανέπτυξαν τίς προφορικές τους παρατηρήσεις καί απήντησαν σέ ερωτήσεις τού Δικαστηρίου κατά τήν συνεδρίαση τής 29ης Σεπτεμβρίου 1981.

Ο γενικός εισαγγελεύς ανέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τής 11ης Νοεμβρίου 1981.

Σκεπτικό

1 Μέ διάταξη τής 14ης Νοεμβρίου 1980, πού περιήλθε στό Δικαστήριο τήν 5η Δεκεμβρίου 1980, τό Court of Appeal, Criminal Division, τού Λονδίνου, υπέβαλε, δυνάμει τού άρθρου 177 τής συνθήκης ΕΟΚ, πέντε προδικαστικά ερωτήματα, σχετικά μέ τήν ερμηνεία τού άρθρου 102 τής πράξεως τής 22ας Ιανουαρίου 1972, περί τών όρων προσχωρήσεως καί προσαρμογών τών συνθηκών, καθώς καί ορισμένων άλλων κανόνων τού κοινοτικού δικαίου εν σχέσει πρός ένα βρετανικό μέτρο περί αλιείας.

2 Τά ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στό πλαίσιο ποινικής διαδικασίας κατά τού κυρίου ενός γαλλικού αλιευτικού, ονόματι Tymen, επί παραβάσει τού «Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979 (SI 1979 no 744)». Τό διάταγμα πού έτέθη εν ισχύι τήν 1η Ιουλίου 1979 καί έτροποποίησε τό «Fishing Nets (North-East Atlantic) Order 1977 (SI 1977 no 440)», απαγορεύει, εντός τής ζώνης πού περιέχεται μεταξύ τού Ατλαντικού καί τού Αρκτικού Ωκεανού καί τών γειτνιαζουσών θαλασσών, νά υπάρχουν επί τών αλιευτικών πλοίων δίκτυα μέ μέγεθος βροχίδων (ματιών) μικρότερο ενός προδιαγεγραμμένου κατωτάτου ορίου.

3 Εν προκειμένω, ο Tymen κατεδικάσθη από τό Crown Court τού Cardiff γιά παράβαση τών εν λόγω βρετανικών κανόνων, διότι τήν 16η Οκτωβρίου συνελήφθη κατέχων επί τού πλοίου του, εντός τής ζώνης αλιείας τού Ηνωμένου Βασιλείου, δίκτυα μέσου μεγέθους βροχίδων κατωτέρου τού επιτρεπομένου κατωτάτου ορίου. Κατά τής αποφάσεως αυτής ήσκησε έφεση ενώπιον τού Court of Appeal, Criminal Division.

4 Πρέπει νά σημειωθεί ότι τά ανωτέρω βρετανικά διατάγματα απετέλεσαν τήν αφορμή δύο προσφυγών επί παραβάσει κράτους κατά τού Ηνωμένου Βασιλείου, πού ήσκησαν ή Γαλλία καί ή Επιτροπή, δυνάμει τών άρθρων 170 καί 169 τής

συνθήκης ΕΟΚ άντιστοίχως. Στήν πρώτη άπό τίς ύποθέσεις αύτές, τό Δικαστήριο έδέχθη, μέ άπόφαση τῆς 4ης Όκτωβρίου 1979 (Γαλλία κατά Ήνωμένου Βασιλείου, 141/78, ECR σ. 2923), ὅτι τό Ήνωμένο Βασίλειο, θέτοντας έν ισχύι, τήν 1η Άπριλίου 1977, τό «Sea Fisheries, Boats and Methods of Fishing, The Fishing Nets (North-East Atlantic) Order 1977», παρέβη ύποχρεώσεις πού ύπέχει έκ τῆς συνθήκης ΕΟΚ. Στήν δευτέρα ύπόθεση, μέ άπόφαση τῆς 5ης Μαΐου 1981 (Έπιτροπή κατά Ήνωμένου Βασιλείου, 804/79, μή δημοσιευθείσα άκόμη στήν Συλλογή), τό Δικαστήριο έδέχθη ὅτι τό Ήνωμένο Βασίλειο παρέβη τίς ύποχρεώσεις πού ύπέχει έκ τῆς συνθήκης ΕΟΚ, διότι, μεταξύ άλλων, έθεσε έν ισχύι τήν 1η Ίουλίου 1979, χωρίς προηγουμένη κατάλληλη διαβούλευση καί παρά τίς άντιρρήσεις τῆς Έπιτροπῆς, τό «The Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979, no 744».

Έπειδή τό Court of Appeal, Criminal Division, έκρινε ὅτι τοῦ ἦταν άναγκαία μία άπόφαση τοῦ Δικαστηρίου γιά νά έκτιμήσει τό ἄν συμβιβάζεται μέ τό κοινοτικό δίκαιο τό βρετανικό διάταγμα τοῦ 1979, ύπέβαλε τά άκόλουθα έρωτήματα:

«1. Έχουν τά Κράτη μέλη έξουσία νά θεσπίζουν καί νά θέτουν έν ισχύι μέτρο περί διατηρήσεως τοῦ άλιευτικοῦ πλούτου, πού έπιβάλλει κατώτατο ὅριο μεγέθους βροχίδων (ματιῶν) δικτύων γιά τήν άλιεία άστακῶν Νορβηγίας τοῦ εἴδους πού άποτελεῖ τό άντικείμενο τοῦ «Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979 (SI 1979 no 744)», μετά τήν λήξη τῆς περιόδου πού προβλέπεται στό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, δηλαδή μετά τήν 31η Δεκεμβρίου 1978;

2. Άν ὄχι, τά ἄτομα πού διώκονται ποινικῶς, δυνάμει ένός τέτοιου μέτρου, ἔχουν δικαιώματα καί σέ καταφατική περίπτωση ποῖα, πού τά έθνικά δικαστήρια όφείλουν νά προστατεύουν;

3. Άν ή άπάντηση στό άνωτέρω έρώτημα 1 εἶναι καταφατική, τότε: α) οἱ διαδικαστικές ἤ β) οἱ ἄλλες προϋποθέσεις τῶν έξῆς διατάξεων:

(i) τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ κανονισμοῦ 101/76 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 19ης Ίανουαρίου 1976,

(ii) τοῦ παραρτήματος VI τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης, τῆς 3ης Νοεμβρίου 1976,

(iii) τῆς ἀποφάσεως 79/590/ΕΟΚ, τῆς 25ης Ἰουνίου 1979,

(iv) τοῦ ἄρθρου 5 τῆς συνθήκης ΕΟΚ,

ἔχουν τηρηθεῖ ἀπό ἕνα Κράτος μέλος, τό ὁποῖο, πρίν θεσπίσει ἕνα τέτοιο μέτρο περί προστασίας τοῦ ἁλιευτικοῦ πλούτου, ἐνήργησε μέ τόν τρόπο πού ἐνήργησε τό Ἡνωμένο Βασίλειο, ὅπως φαίνεται ἀπό τόν φάκελο πού τιτλοφορεῖται «Ἔκθεση τῶν περιστατικῶν», ὁ ὁποῖος προσαρτᾶται στήν παρούσα;

4. Τό γεγονός ὅτι στήν ὑπόθεση 141/78 (Γαλλική Δημοκρατία κατά Ἡνωμένου Βασιλείου ECR (1979) σ. 2923) τό Δικαστήριο ἀπεφάνθη ὅτι τό Ἡνωμένο Βασίλειο, θέτοντας ἐν ἰσχύι τό Fishing Nets (North-East Atlantic) Order 1977 (SI 1977 no 440), παρέβη τίς ἐκ τῆς συνθήκης ΕΟΚ ὑποχρεώσεις του, ἐπηρεάζει τήν ἀπάντηση στό ἀνωτέρω τρίτο ἐρώτημα;

5. Ἄν δέν ἐτηρήθη μία ἤ περισσότερες ἀπό τίς ἀνωτέρω προϋποθέσεις, τά ἄτομα πού ἐδιώχθησαν ποινικῶς, δυνάμει ἑνός τέτοιου μέτρου, ἔχουν δικαιώματα καί σέ καταφατική περίπτωση ποῖα, τά ὁποῖα τά ἐθνικά δικαστήρια ὀφείλουν νά προστατεύουν;»

Ἐπί τοῦ πρώτου ἐρωτήματος

6 Μέ τό πρῶτο ἐρώτημα ἐρωτᾶται ἄν, μετά τήν 31η Δεκεμβρίου 1978, τά Κράτη μέλη ἐξακολουθοῦσαν νά ἔχουν ἐξουσία νά θεσπίζουν μέτρα διατηρήσεως στόν τομέα τῆς ἁλιείας, ὅπως τά μέτρα τοῦ ἐπιδίκου βρετανικοῦ διατάγματος (Order).

7 Ὅπως ἔχει ἤδη δεχθεῖ τό Δικαστήριο μέ τήν ἀνωτέρω ἀπόφασή του τῆς 5ης Μαΐου 1981, μετά τήν λήξη, κατά τήν 1η Ἰανουαρίου 1979, τῆς προβλεπομένης ἀπό τό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως μεταβατικῆς περιόδου, ἡ ἐξουσία λήψεως μέτρων διατηρήσεως τῶν θαλασσίων πόρων, στό πλαίσιο τῆς κοινῆς πολιτικῆς ἁλιείας, ἀνήκει πλήρως καί ὁριστικῶς στήν Κοινότητα, ἔτσι ὥστε τά Κράτη μέλη, ἀπό τῆς ἀνωτέρω ἡμερομηνίας, στεροῦνται πλέον ἐξουσίας στόν τομέα αὐτό καί δέν δύνανται ἐφ' ἑξῆς νά ἐνεργοῦν, παρά μόνο ἐλλείψει καταλλήλου ἐνεργείας τοῦ Συμβουλίου καί μόνο ὡς διαχειριστές τοῦ κοινοῦ συμφέροντος.

8 Ἑπομένως, μέ τήν ἀπόφαση αὐτή τό Δικαστήριο ἐδέχθη ὅτι ἐν ὄψει μιᾶς καταστάσεως πού χαρακτηρίζεται ἀπό τήν ἀδράνεια τοῦ Συμβουλίου καί ἀπό τήν κατ' ἀρχήν διατήρηση τῶν ἰσχυόντων μέτρων διατηρήσεως, τά Κράτη μέλη δέν

έχουν μόνο τήν ὑποχρέωση νά συμβουλεύονται λεπτομερῶς τήν Ἐπιτροπή καί νά ἐπιζητοῦν καλόπιστα τήν ἔγκρισή της, ἀλλά καί τό καθῆκον νά μή θεσπίζουν ἐθνικά μέτρα διατηρήσεως ἀντιθέτως πρός τίς ἀντιρρήσεις, ἐπιφυλάξεις ἤ ὅρους πού διατυπώνει ἐνδεχομένως ἡ Ἐπιτροπή.

9 Τό Ἡνωμένο Βασίλειο ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ Ἐπιτροπή εἶχε κυρίως ἀμφισβητήσει τήν ἡμερομηνία τῆς θέσεως σέ ἰσχύ τοῦ διατάγματος πού ἀνέφερε ὁ ἐθνικός δικαστής, δηλαδή τήν 1η Ἰουλίου 1979, χωρίς νά διατυπώσει ἀντιρρήσεις κατά τοῦ περιεχομένου του. Δεδομένου ὅτι κατά τήν ἰδία περίοδο, δηλαδή τόν Ἰούνιο 1979, ἡ Ἐπιτροπή ὑπέβαλε στό Συμβούλιο ταυτόσημες κατ' οὐσίαν προτάσεις, πού ἐπρόκειτο νά τεθοῦν σέ ἰσχύ τήν 1η Σεπτεμβρίου 1979, εἶχε σιωπηρῶς ἐγκρίνει τό διάταγμα ἀπό τῆς ἡμερομηνίας αὐτῆς.

10 Ἡ Ἐπιτροπή δέν ἀμφισβητεῖ ὅτι τό βρετανικό διάταγμα τοῦ 1979 ἀντιστοιχοῦσε, κατ' ἀρχήν τουλάχιστον, πρός τά μέτρα πού αὐτή εἶχε προτείνει στό Συμβούλιο κατά τήν ἰδία περίοδο, γιά τό σύνολο τῶν οἰκείων θαλασσίων περιοχῶν. Οἱ ἐπικρίσεις τῆς Ἐπιτροπῆς ἐστηρίζοντο στήν σκέψη ὅτι τέτοιου εἴδους μέτρα δέν ἠδύναντο νά θεσπισθοῦν χωρίς νά δοθεῖ στούς ἁλιεῖς εὔλογη προθεσμία γιά νά προσαρμοσθοῦν πρός αὐτά. Ἐπί πλέον, κατά τήν Ἐπιτροπή, τέτοια μέτρα δέν ἠδύναντο νά ληφθοῦν ἐπωφελῶς παρά γιά ὁλόκληρη τήν Κοινότητα· μέ τήν μονομερή θέσπιση τῶν ἐν λόγω μέτρων, τό Ἡνωμένο Βασίλειο ἐσφετερίσθη ἐξουσία, ἡ ὁποία ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1979 ἀνῆκε στήν Κοινότητα.

11 Ἐπ' αὐτοῦ πρέπει νά παρατηρηθεῖ ὅτι ἡ πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς πρός τό Συμβούλιο, περί ἀναλήψεως ἐναρμονισμένης κοινοτικῆς δράσεως, δέν δύναται νά θεωρηθεῖ, καθ' ἑαυτή, ὡς ἐνέχουσα ἔγκριση μονομεροῦς ἐθνικοῦ μέτρου, ἔστω καί ταυτοσήμου περιεχομένου, τό ὁποῖο ἐθεσπίσθη σέ τομέα πού ἐμπίπτει στήν ἐξουσία τῆς Κοινότητος. Ἡ συλλογιστική τῆς βρετανικῆς κυβερνήσεως θά ἰσοδυναμοῦσε μέ ἀναγνώριση τῆς νομιμότητος ἐθνικῶν μέτρων ληφθέντων ἐντός τοῦ χώρου ἀσκήσεως ἐξουσιῶν τῆς Κοινότητος, λόγω μόνου τοῦ γεγονότος τῆς ὑπάρξεως κοινοτικῆς προτάσεως κατ' ἀρχήν ταυτοσήμου. Αὐτό ὄχι μόνο ἀντιβαίνει στήν ἀσφάλεια τοῦ δικαίου, ἀλλά ἐπί πλέον ὁδηγεῖ σέ νόθευση τῆς κατανομῆς τῶν ἐξουσιῶν μεταξύ Κοινότητος καί Κρατῶν μελῶν καί ἐπομένως θίγει τίς οὐσιώδεις ἰσορροπίες πού ἔχει θεσπίσει ἡ συνθήκη.

12 Ἐπί πλέον, ὅταν, στόν τομέα τῶν μέτρων διατηρήσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων, πού ἐλήφθησαν κατά τήν περίοδο πού τό Συμβούλιο δέν εἶχε ἀκόμα ἀσκήσει τίς ἐξουσίες του, ἡ Ἐπιτροπή διετύπωσε ρητές ἀντιρρήσεις κατά τοῦ μελετωμένου ἐθνικοῦ μέτρου, οἱ ἀντιρρήσεις αὐτές δέν δύνανται νά θεωρηθοῦν ὅτι ἤρθησαν, παρά μόνον ἄν ἡ Ἐπιτροπή ἔχει ἐκφράσει σαφῶς καί ρητῶς τήν πρόθεσή της νά μή ἐπιμείνει ἐπ' αὐτῶν. Ὅμως, ἡ ἐξέταση, ὑπό τό φῶς τῆς κατ' αὐτόν τόν τρόπο προσδιορισθείσης καταστάσεως δικαίου, τοῦ μέτρου πού ἀνέφερε τό ἐθνικό δικαστήριο δέν ἀποκαλύπτει κανένα στοιχεῖο πού νά ἐπιτρέπει ἕνα τέτοιο συμπέρασμα. Ἀντιθέτως, ὅπως προκύπτει ἀπό τήν ἀπό 4 Ἰουνίου 1980 (OJ C 133, σ. 2) ἀνακοίνωση περί τῆς ὑπό τῆς Ἐπιτροπῆς ἐγκρίσεως ἐθνικῶν μέτρων διατηρήσεως στόν τομέα τῆς ἁλιείας, ἡ Ἐπιτροπή ρητῶς ἐνέμεινε τήν 3η Αὐγούστου 1979 στήν ἄρνηση ἐγκρίσεως τοῦ ἐπιδίκου διατάγματος, ἐνέκρινε ὅμως τήν μνεία στό διάταγμα αὐτό ὁρισμένου ἰχθύος ὡς προστατευομένου εἴδους.

13 Ἐπίσης, τό ἐπιχείρημα πού προέβαλε ἐπικουρικῶς ἡ Βρετανική κυβέρνηση, ὅτι δηλαδή ἡ Ἐπιτροπή ἐνήργησε ἀσυνέτως, ἀρνηθείσα τήν ἔγκρισή της, πρέπει νά ἀπορριφθεῖ. Ὅταν, ὅπως διεπιστώθη ὅσον ἀφορᾶ τά ἐπίδικα μέτρα μέ τήν ἀπόφαση τῆς 5ης Μαΐου 1981, τό οἰκεῖο Κράτος μέλος ἔχει παραλείψει νά ἐφαρμόσει τήν διαδικασία διαβουλεύσεως, ὥστε νά διευκολύνει τήν Ἐπιτροπή στήν πρόσφορη ἐξέταση τῶν σχεδιαζομένων μέτρων, δέν δύναται νά προσαφθεῖ στό ὄργανο αὐτό ὅτι παρεβίασε τό δίκαιο παραλείποντας τήν ἐκ τῶν ὑστέρων ἔγκριση τοῦ μέτρου.

14 Ἑπομένως, στό πρῶτο ἐρώτημα προσήκει ἡ ἀπάντηση ὅτι, μετά τήν λήξη τῆς προβλεπομένης ἀπό τό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως περιόδου, τά Κράτη μέλη δέν ἔχουν τήν ἐξουσία νά θεσπίζουν καί νά θέτουν σέ ἰσχύ, χωρίς προηγουμένη κατάλληλη διαβούλευση μέ τήν Ἐπιτροπή καί παρά τίς ἀντιρρήσεις, τίς ἐπιφυλάξεις ἤ τούς ὅρους πού διατυπώνει ἡ τελευταία, μέτρα διατηρήσεως στόν τομέα τῆς ἁλιείας, ὅπως τό μέτρο πού ἀποτελεῖ τό ἀντικείμενο τοῦ «Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979 (SI 1979 no 744)».

Ἐπί τοῦ δευτέρου ἐρωτήματος

15 Μέ τό δεύτερο ἐρώτημα ἐρωτᾶται κυρίως ἄν τά ἄτομα δύνανται νά καταδικάζονται δυνάμει νομοθετικῆς πράξεως πού ἔχει κριθεῖ ὅτι εἶναι ἀντίθετη πρός τό κοινοτικό δίκαιο.

16 Τό ἴδιο ἐρώτημα ἀπετέλεσε ἤδη τό ἀντικείμενο τῆς ἀποφάσεως τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1978 (Schonenberg, 88/77, ECR σ. 473). Μέ τήν ἀπόφαση αὐτή, ἡ ὁποία ἀνεφέρετο, ὅπως καί ἡ προκειμένη, σέ παράβαση ἐθνικῶν κανόνων περί ἁλιείας, τό Δικαστήριο ἐδέχθη ὅτι ποινική καταδίκη, ἡ ὁποία ἀπαγγέλλεται δυνάμει ἐθνικῆς νομοθετικῆς πράξεως, πού ἔχει κριθεῖ ὅτι εἶναι ἀντίθετη πρός τό κοινοτικό δίκαιο, εἶναι ἐπίσης ἀσυμβίβαστη πρός τό δίκαιο αὐτό.

17 Ἑπομένως, στό δεύτερο ἐρώτημα προσήκει ἡ ἀπάντηση ὅτι ποινική καταδίκη ἡ ὁποία ἀπαγγέλλεται δυνάμει ἐθνικῆς νομοθετικῆς πράξεως, πού ἔχει κριθεῖ ὅτι εἶναι ἀντίθετη πρός τό κοινοτικό δίκαιο, εἶναι ἐπίσης ἀσυμβίβαστη πρός τό δίκαιο αὐτό.

Ἐπί τοῦ τρίτου, τετάρτου καί πέμπτου ἐρωτήματος

18 Τά ἐρωτήματα τρίτο, τέταρτο καί πέμπτο ὑπεβλήθησαν μόνο γιά τήν περίπτωση καταφατικῆς ἀπαντήσεως στό πρῶτο· γιά τόν λόγο αὐτό παρέλκει ἡ ἀπάντηση στά ἐρωτήματα αὐτά.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

19 Τά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν ἡ βρετανική κυβέρνηση, ἡ γαλλική κυβέρνηση καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, οἱ ὁποῖες κατέθεσαν παρατηρήσεις στό Δικαστήριο, δέν ἀποδίδονται. Δεδομένου ὅτι ἡ παρούσα διαδικασία ἔχει ὡς πρός τούς διαδίκους τῆς κυρίας δίκης τόν χαρακτήρα παρεμπίπτοντος, πού ἀνέκυψε ἐνώπιον τοῦ ἐθνικοῦ δικαστηρίου, σ' αὐτό ἐναπόκειται νά ἀποφασίσει γιά τά δικαστικά ἔξοδα.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνοντας ἐπί τῶν ἐρωτημάτων πού τοῦ ὑπέβαλε μέ διάταξη τῆς 14ης Νοεμβρίου 1980 τό Court of Appeal, Criminal Division, ἀποφαίνεται:

1) Μετά τήν λήξη τῆς περιόδου πού προβλέπεται στό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, τά Κράτη μέλη δέν ἔχουν τήν ἐξουσία νά θεσπίζουν καί

νά θέτουν σέ ἰσχύ, χωρίς κατάλληλη προηγουμένη διαβούλευση μέ τήν Ἐπιτροπή καί παρά τίς ἀντιρρήσεις, τίς ἐπιφυλάξεις ἤ τούς ὅρους πού διατυπώνει ἡ τελευταία, μέτρα διατηρήσεως στόν τομέα τῆς ἁλιείας, ὅπως τό μέτρο πού ἀποτελεῖ τό ἀντικείμενο τοῦ «Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979 (SI 1979 No 744)».

2) Ποινική καταδίκη πού ἀπαγγέλλεται δυνάμει ἐθνικῆς νομοθετικῆς πράξεως, ἡ ὁποία ἔχει κριθεῖ ὅτι εἶναι ἀντίθετη πρός τό κοινοτικό δίκαιο, εἶναι ἐπίσης ἀσυμβίβαστη πρός τό δίκαιο αὐτό.

	Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Due	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koopmans	Everling	Χλωρός	Grévisse

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο τήν 16η Δεκεμβρίου 1981.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Ἡ κυρία ὑπόθεση, ἡ ὁποία ὡδήγησε στήν αἴτηση περί ἐκδόσεως προδικαστικῆς ἀποφάσεως πού ἐξετάζω σήμερα, ἀφορᾶ τό ἄν τό Fishing Nets (North-East Atlantic) Order 1977 τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τό Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979, συμβιβάζεται πρός τίς διατάξεις τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου. Καί τά δύο αὐτά διατάγματα τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, τά ὁποῖα ἀφοροῦν τήν διατήρηση τῶν ἁλιευτικῶν ἀποθεμάτων, ἔχουν ἤδη ἀποτελέσει τό ἀντικείμενο δίκης λόγω παραβάσεως τῶν ἐκ τῆς συνθήκης ὑποχρεώσεων, κατά τήν ὁποία τό Δικαστήριο εἶχε τήν εὐκαιρία νά ἐξετάσει λεπτομερῶς τά ἐν λόγω διατάγματα μαζί μέ τίς σχετικές διατάξεις τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου. Μέ τήν ἀπόφασή του τῆς 4ης Ὀκτωβρίου 1979, στήν ὑπόθεση 141/78, *Γαλ-*

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.